

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobkyně **J. T.**, proti žalovanému **Katastrálnímu úřadu pro Jihomoravský kraj – Katastrální pracoviště Kyjov**, se sídlem Masarykovo nám. 57/31, Kyjov, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně a její manžel V. T., bytem U V. 1267, K., se žalobou ze dne 6. 11. 2012 domáhali vydání rozsudku, kterým by soud určil, že zásah do jejich práv, spočívající ve vrácení podání ze dne 10. 9. 2012, č. j. Z-5865/2012-738, žalovaným, je nezákonný.

[2] Usnesením ze dne 9. 1. 2013, č. j. 31 A 85/2012-35, rozhodl zdejší soud o vyloučení žaloby V. T. k samostatnému řízení. Řízení pod sp. zn. 31 A 85/2012 bylo nadále vedeno pouze s žalobkyní.

II. Relevantní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

[3] Z konkrétních okolností přezkoumávané věci je pro přehlednost vhodné chronologicky zdůraznit následující skutečnosti:

[4] Dne 1. 8. 2012 nabyl právní moci rozhodčí nález rozhodce Mgr. Marcela Labounka, advokáta, se sídlem Meziříčská 774, Rožnov pod Radhoštěm, ze dne 1. 8. 2012, sp. zn. R 2012/07/27, který určil existenci věcných břemen k blíže určeným nemovitostem. Dne 2. 8. 2012 podala žalobkyně spolu se svým manželem Vitem Trnkou návrh k žalovanému, aby na základě tohoto pravomocného a vykonatelného rozhodčího nálezu provedl u příslušných nemovitostí záznam o existenci těchto věcných břemen.

[5] Dne 10. 9. 2012 žalovaný předložený návrh na záznam a rozhodčí nález vrátil žalobkyni jako bezpředmětný pro zápis do katastru nemovitostí, neboť podle ustanovení § 151o zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu, (dále jen „občanský zákoník“), je k nabytí práva odpovídajícího břemenům nutný vklad do katastru nemovitostí.

[6] Žalovaný zároveň vyzval žalobkyni, aby předložila smlouvu o zřízení věcného břemene s návrhem na vklad práv z věcného břemene do katastru nemovitostí. K tomu uvedl, že pokud navrhovaný vklad splní podmínky ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu, (dále jen „zákon o zápisech do katastru nemovitostí“), vklad bude povolen a smlouva tak nabude věcně-právní účinky nejen vůči stranám smlouvy, ale i vůči každé třetí osobě.

[7] Žalobkyně se rozhodla proti tomuto postupu podat správní žalobu, neboť se domnívá, že záznam měl být proveden.

III. Obsah žaloby

[8] Žalobkyně navrhuje, aby soud určil, že zásah do jejích práv, učiněný vrácením podání ze dne 10. 9. 2012, č. j. Z-5865/2012-738, (návrh na záznam), je nezákonný. Zásah do svých práv spatřuje v neprovedení záznamu, neboť má za to, že rozhodčí nález je rozhodnutím na základě kterého měl žalovaný příslušný záznam v katastru provést (v souladu s ustanovením § 7 a 8 zákona o zápisech do katastru nemovitostí).

[9] Žalobkyně se domnívá, že rozhodčí nález je co do svých materiálních a formálních účinků ze zákona postaven na roveň soudnímu rozhodnutí. Vychází přitom z ustanovení § 28 odst. 2 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu, (dále jen “zákon o rozhodčím řízení”). Podle tohoto ustanovení platí, že rozhodčí nález, který nelze přezkoumat podle ustanovení § 27 zákona o rozhodčím řízení, nebo u něhož marně uplynula lhůta k podání žádosti o přezkoumání, nabývá dnem doručení účinku pravomocného soudního rozhodnutí a je soudně vykonatelný.

[10] Žalobkyně dále vychází z ustanovení § 159a odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen “občanský soudní řád”), podle kterého platí, že v rozsahu, v jakém je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby, je závazný též pro všechny orgány.

[11] Dále poukazuje na skutečnost, že rozhodce v dané věci rozhodoval podle tzv. zásady spravedlnosti ve smyslu ustanovení § 25 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení. Rozhodce nerozhodoval o zřízení věcného břemene, ale o jeho existenci, neboť podle zásady spravedlnosti není vázán právními předpisy. V tomto směru je nutno posuzovat i samotný rozhodčí nález, proti kterému nelze namítat, že není způsobilý k zápisu záznamem. Rozhodčí nález nijak nenahrazuje rozhodovací pravomoc katastrálního úřadu, toliko rozhoduje o majetkových právech a povinnostech v rozsahu kompetence mu svěřené. Přesto pokud by rozhodce rozhodoval o zřízení věcného břemene, pak po procesní stránce se jedná o obdobnou situaci, kdy soud rozhoduje o zřízení věcného břemene smírem (R 47/1991).

IV. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 5. 12. 2012 navrhuje, aby soud žalobu zamítl, neboť se domnívá, že postupoval správně, neboť na základě předložené listiny záznam práva do katastru nemohl zapsat z důvodu jiných zřejmých nesprávností ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 zákona o zápisech do katastru nemovitostí. Jako hlavní důvod vrácení listiny uvedl žalovaný, že pro vznik práva odpovídajícího věcnému břemeni na základě smlouvy je třeba vklad takto zřízeného práva do katastru nemovitostí, který nelze nahradit výrokem rozhodčího nálezu, což vyplývá z ustanovení § 151o odst. 1 občanského zákoníku.

[13] Žalovaný tvrdí, že podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona o rozhodčím řízení lze rozhodčí smlouvu platně uzavřít, jestliže by strany mohly o předmětu sporu uzavřít smír. Z uvedeného pak vyplývá, že rozhodčí smlouvu nelze sjednat tam, kde o věci nelze sjednat smír. V takových věcech není dána pravomoc rozhodce ve smyslu citovaného zákona.

[14] Žalovaný uvádí, že řízení o povolení vkladu věcného práva do katastru nemovitostí je z povahy věci řízením nesporným, kdy katastrálnímu úřadu přísluší pouze přezkoumávat, zda jsou splněny podmínky pro vklad věcného práva tak, jak je vymezuje ustanovení § 5 odst. 1 zákona o zápisech do katastru nemovitostí.

[15] Pokud mezi účastníky řízení vznikne spor o existenci věcného práva k nemovitostem či platnosti právního úkonu, na základě kterého je vklad navrhován, nepřísluší katastrálnímu úřadu takový spor rozhodnout. Je-li tedy vkladové řízení řízením nesporným, je zřejmé, že rozhodovací pravomoc žalovaného nemůže být nahrazena činností rozhodce.

[16] Dle žalovného ani fakt, že rozhodce rozhodoval podle zásady spravedlnosti ve smyslu ustanovení § 25 zákona o rozhodčím řízení, nemůže vést k negaci zákonného požadavku na vklad pro vznik práva odpovídajícímu věcnému břemeni. Došlo by tak k obcházení ustanovení § 151o občanského zákoníku, ale i popření pravomoci katastrálního úřadu, což je jistě v rozporu s ustanovením § 25 zákona o rozhodčím řízení.

V. Právní hodnocení soudu

[17] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 82 soudního řádu správního a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 85 soudního řádu správního a contrario.

[18] Jelikož soud rozhodoval o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (ustanovení § 87 odst. 1 soudního řádu správního). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ust. § 51 s. ř. s., poté, kdy účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas (žalovaný výslovně, žalobkyně mlčky). Žaloba není důvodná. Při svém rozhodování soud vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

K obecným otázkám řízení o ochraně před nezákonným zásahem

[19] Aktivně legitimovaným k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem je ve smyslu ustanovení § 82 soudního řádu správního každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. Aktivní legitimace žalobkyně se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jejích právech.

[20] Otázkou aktivní legitimace v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem se také opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Rozšířený

senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007-247, vyslovil, že „postavení žalobce jako účastníka řízení o žalobě podle ustanovení § 82 soudního řádu správního je [...] dáno jeho tvrzením. Citované ustanovení § 82 soudního řádu správního tak pod nadpisem „aktivní legitimace“ vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce podat, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniku příslušnému procesně právnímu vztahu a vedl soud k rozhodnutí, tj. výroku směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva. V průběhu řízení je proto nutno zkoumat, zda žalobce tvrzenou aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp. zda se žalovaný státní orgán tvrzeného zásahu do veřejných subjektivních práv skutečně dopustil (zda je tedy skutečně věcně pasivně legitimován). V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí subjektivní právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. Posouzení jednotlivých definičních znaků tvrzeného nezákonného zásahu (zkrácení na právech, nezákonnost zásahu) představuje vždy úvahu ve věci samé, která v konečném důsledku může vést nanejvýš k zamítnutí žaloby (se závěrem, že k tvrzenému zásahu vůči žalobci nedošlo, nebo že k němu sice došlo, nebyl však nezákonný, anebo sice nezákonným byl, avšak žalobce jím nebyl přímo zkrácen na svých subjektivních právech) - § 87 odst. 3 soudního řádu správního - nikoliv k jejímu odmítnutí pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Jednotlivé definiční znaky aktivní legitimace k žalobě podle § 82 soudního řádu správního nepředstavují speciální formulace podmínek řízení, při jejichž „zjištěné absenci“ se klade absolutní překážka postupu procesu, takže soud nemůže vydat rozhodnutí o věci, o kterou běží.“

[21] V daném případě žalobkyně prokázala, že dne 6. 8. 2012 podala návrh na záznam, jehož provedení opírá o rozhodčí nález ze dne 1. 8. 2012. Své dotčení na právech spatřuje právě v neprovedení tohoto záznamu. Na základě těchto skutečností soud dospěl k závěru, že žalobkyně splňuje podmínky aktivní žalobní legitimace ve smyslu ustanovení § 82 soudního řádu správního.

[22] Zde je však nutno zdůraznit, že otázku aktivní žalobní legitimace žalobkyně ve smyslu ustanovení § 82 soudního řádu správního jako podmínku řízení (podmínku přípustnosti žaloby) nelze směřovat s otázkou aktivní věcné žalobní legitimace, tedy s otázkou důvodnosti žaloby.

[23] Úspěch žaloby rozhodující měrou odvisí od toho, zda v řízení bude prokázáno, že žalobkyně skutečně, jak v žalobě tvrdí, byla na svých právech zkrácena nezákonným zásahem. Žalobu sám zákonodárce nekoncepoval jako *actio popularis*, ale jako nástroj k ochraně veřejného subjektivního práva; účelem soudního řízení správního je podle ustanovení § 2 soudního řádu správního poskytnutí ochrany veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob. To, že žalobní legitimace je podmíněna tvrzením o zkrácení na právech, jen předznamenává, že předpokladem úspěchu v řízení samotném (věcnou legitimací) je požadavek, aby v řízení bylo prokázáno, že k takovému ukrácení na právech skutečně došlo.

[24] K úspěchu žaloby ve věci samé tedy musí být splněny následující podmínky: (a) typově se musí jednat o zásah ve smyslu ustanovení § 82 soudního řádu správního; (b) tento zásah musí být nezákonný a (c) musí jím být skutečně dotčena veřejná subjektivní práva žalobkyně (v této fázi již tedy nepostačuje pouhé tvrzení o dotčení na svých právech). Soud se těmito třemi podmínkami důkladně zabýval a vycházel z následujících úvah:

Neprovedení záznamu do katastru jako “zásah”

[25] Nejdříve se tedy soud zabýval otázkou, zda postup podle ustanovení § 8 odst. 2 zákona o zápisech do katastru nemovitostí, tj. vrácení listiny nezpůsobil k vykonání záznamu tomu, kdo ji předložil, a neprovedení záznamu do katastru nemovitostí, je zásahem ve smyslu ustanovení § 82 soudního řádu správního.

[26] Touto otázkou se zabýval také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008, dospěl k závěru, že *„produktem postupu podle § 8 zákona o zápisech nemá být formální pozitivní nebo negativní akt, nýbrž buď faktický úkon spočívající v provedení záznamu do státem vedené evidence, anebo faktický úkon, jenž je kombinací nečinnosti (neprovedení záznamu) a činnosti (vrácení listiny, která měla být podkladem provedení záznamu, tomu, kdo ji vyhotovil, případně doplněné nad rámec výslovných zákonných požadavků oznámením o tom, že příslušný orgán záznam neprovede a z jakých důvodů). Úkon, ať již pozitivní (provedení záznamu) či negativní (neprovedení záznamu), podle § 7 a 8 zákona o zápisech tedy podle všeho má povahu tzv. jiného úkonu podle § 158 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.“*

[27] V citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud dále dovodil, že ochrana nečinností žalobou nepřipadá v úvahu, neboť žalovaný zřejmě nemá povinnost vydat rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního ani osvědčení. Jedinou možnou ochranu tak poskytuje žaloba na ochranu před nezákonným zásahem.

[28] Skutečnost, že žalovaný neprovedl záznam do katastru nemovitostí, může být nezákonným zásahem spočívajícím v kombinaci nezákonné nečinnosti (neprovedení záznamu) a nezákonné činnosti (vrácení listiny, která měla být podkladem provedení záznamu, tomu, kdo ji vyhotovil).

[29] Žalovaný je za předpokladu, že jsou splněny zákonem předepsané podmínky pro provedení záznamu, povinen záznam jako faktický úkon spočívající v zanesení určitého údaje do jím vedené veřejnoprávní evidence provést, a naopak není oprávněn jej neprovést a vrátit listinu, jež má být podkladem provedení záznamu, tomu, kdo ji vyhotovil. Neučiní-li tak, jak mu zákon ukládá, ač jsou podmínky k tomu splněny, postupuje protiprávně a zasahuje do sféry práv a povinností toho, kdo se

záznamu domáhá – v projednávaném případě žalobkyně, neboť má veřejné subjektivní právo na to, aby její soukromá práva či soukromé povinnosti vztahující se k nemovitostem byly předepsaným způsobem za splnění předepsaných podmínek zaznamenány ve veřejnoprávní evidenci.

[30] Katastr nemovitostí je veřejnoprávní evidencí, jež plní funkce jak ve sféře soukromých zájmů a práv (vkladem do katastru se v některých případech převádějí soukromá subjektivní práva k nemovitostem), tak ve sféře zajištění veřejného zájmu, spadající v podstatné míře do práva veřejného – mimo jiné zajištění publicity vlastnických a jiných práv k nemovitostem a zajištění přehledu veřejné moci o nemovitostech a právech k nim. Správnímu soudnictví přísluší soudní ochrana těch práv jednotlivců, která se vztahují k veřejnoprávním aspektům katastru nemovitostí, konkrétně tedy zejména soudní ochrana ve věcech záznamů do katastru nemovitostí, neboť tyto nemají, na rozdíl od vkladů, konstitutivní účinky ve vztahu k soukromým subjektivním právům.

Nezákonnost zásahu

[31] Soud se tedy dále zabýval otázkou, zda nastalý zásah (neprovedení záznamu do katastru nemovitostí a vrácení předloženého rozhodčího nálezu) byl nezákonný, nebo naopak, zda se tak stalo v souladu se zákonem.

[32] Při definici pojmu „nezákonnost“ je třeba vycházet zejména z ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterých státní (veřejnou) moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.

[33] Podle ustanovení § 151o odst. 1 občanského zákoníku věcná břemena vznikají písemnou smlouvou, na základě závěti ve spojení s výsledky řízení o dědictví, schválenou dohodou dědiců, rozhodnutím příslušného orgánu nebo ze zákona. Právo odpovídající věcnému břemenu lze nabýt také výkonem práva (vydržením). K nabytí práva odpovídajícího věcným břemenům je nutný vklad do katastru nemovitostí.

[34] V daném případě přicházely v úvahu dvě možnosti vzniku věcného břemene: písemnou smlouvou, nebo rozhodnutím příslušného orgánu (v daném případě rozhodce, který nahrazoval svou činností moc soudní).

[35] Soud dospěl k závěru, že o druhou možnost se ale nemohlo jednat, neboť, jak vyplývá z odůvodnění rozhodčího nálezu, věcné břemeno vzniklo na základě smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 10. 5. 2005. Rozhodce ani civilní soud by v daném případě neměli pravomoc rozhodovat o zřízení věcného břemene.

[36] Věcné břemeno může být zřízeno na základě soudního rozhodnutí pouze v případech, kdy to zákon výslovně připouští, např. při zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví rozdělením věci (§ 142 odst. 3 občanského zákoníku), při

rozhodování o neoprávněné stavbě (§ 135c občanského zákoníku) atd. V daném případě ale žádná taková skutečnost nenastala.

[37] Judikatura dovodila, že v jiných případech, než které jsou upraveny v ustanovení občanského zákoníku, nemůže soud svým rozsudkem zřídit věcné břemeno, a to ani tehdy, kdyby se z okolností případu jevílo zřízení věcného břemene nutným východiskem k jeho řešení (srov. R 47/1991 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1438/2004, rozhodnutí soudu o zřízení věcného břemene nelze vydat ani na základě analogické aplikace zákona.

[38] Jelikož by v daném případě nemohl o zřízení věcného břemene rozhodnout soud, tím spíše o něm nemohl rozhodnout ani rozhodce.

[39] Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani skutečnost, že rozhodce rozhodoval podle zásad spravedlnosti v režimu podle ustanovení § 25 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení. Dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení totiž platí, že strany se mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou určitých sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu nebo o nichž to stanoví zvláštní zákon, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud. Jelikož ani soudní moc nemůže zřídit věcné břemeno bez výslovného zákonného zmocnění, tím spíše tak nemůže učinit ani rozhodce v rozhodčím nálezu.

[40] Zároveň však judikatura připouští, že jestliže lze věcné břemeno zřídit smlouvou, lze je zřídit také soudním smírem, a to i kdyby je soud nebyl oprávněn zřídit rozhodnutím ve věci samé. Smír může svým obsahem překročit rámec předmětu řízení, vždy však z něho musí být patrné, jak byly vypořádány nároky, které byly předmětem řízení (srov. R 16/1987 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

[41] V daném případě ale k této situaci nedošlo. Rozhodčí nález totiž nelze považovat za soudní smír, neboť soudní smír je dohoda mezi spornými stranami, kterou na jejich návrh schválí soud a která tím získá účinky pravomocného rozsudku. Soudní smír má tedy spíš znaky dohody, než autoritativního rozhodnutí ve věci. Rozhodčí nález však v daném případě žádné znaky dohody nemá. Žalovaný správně uvádí, že už se samotné skutečnosti, že o existenci věcného břemene rozhoduje rozhodce, vyplývá, že případný povinný a oprávněný z věcného břemene nejednají ve shodě; v opačném případě by jim nic nebránilo v uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene a předložení návrhu na vklad žalovanému.

[42] Krajský soud tedy dospěl k závěru, že věcné břemeno v posuzované věci teoreticky mohlo vzniknout na základě smlouvy, nikoli ale rozhodnutím orgánu veřejné moci. V takovém případě je ale k nabytí práva odpovídajícímu věcnému břemenu nutný vklad do katastru nemovitostí (ustanovení § 151o odst. 1 in fine občanského zákoníku).

[43] Podle ustanovení § 3 zákona o zápisech do katastru nemovitostí lze vklad provést jen na základě pravomocného rozhodnutí katastrálního úřadu. Toto rozhodnutí

tedy nemůže být nahrazeno ani rozhodnutím soudu, jiného orgánu ani rozhodčího soudu (argumentum a maiori ad minus).

[44] I zde platí, že tuto skutečnost nemůže změnit ani fakt, že rozhodce rozhodoval podle zásad spravedlnosti dle ustanovení § 25 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení. Jelikož ani soudní moc nemůže nahradit rozhodnutí katastrálního úřadu, tím spíše tak nemůže učinit ani rozhodce v rozhodčím nález. Rozhodci rozhodují zpravidla o otázkách soukromého práva; v žádném případě nemohou jejich rozhodnutí nahrazovat rozhodnutí orgánů veřejné moci, vyjma rozhodnutí soudů za splnění určitých podmínek, nikoli však rozhodnutí správních orgánů, ani žalovaného. Soud při této úvaze opět vyšel z ustanovení § 2 odst. 1 zákona o rozhodčím řízení.

[45] Soud tedy přisvědčil žalovanému, že jeho postup byl v souladu se zákonem. Nesporné vkladové řízení nelze nahradit sporným řízením rozhodčím. Ačkoli rozhodce určil „existenci“ práva odpovídajícího věcnému břemeni, fakticky jej „zřídil“, a to způsobem, který nemá oporu v zákoně; dokonce právní předpisy přímo obchází. Předložený rozhodčí nález tedy nebyl dostatečným podkladem pro provedení zápisu záznamem do katastru nemovitostí.

[46] Žalovaný tedy postupoval správně, když podle ustanovení § 8 odst. 2 zákona o zápisech do katastru nemovitostí, když zápis záznamem do katastru nemovitostí neprovedl a předmětnou listinu (rozhodčí nález) vrátil tomu, kdo ji předložil.

VI. Shrnutí a náklady řízení

[47] Jelikož se soud ztotožnil s právním posouzením věci žalovaným a naopak žalobkyní uplatněné argumentaci soud z důvodů uvedených shora nepřisvědčil, když zásah žalovaného nelze označit za nezákonný a rozporný s právními předpisy. Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žalobu v souladu s ustanovením § 87 odst. 3 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítnout.

[48] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. dubna 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu